

„Daar zijn ze nu ook klaar, luitenant.”

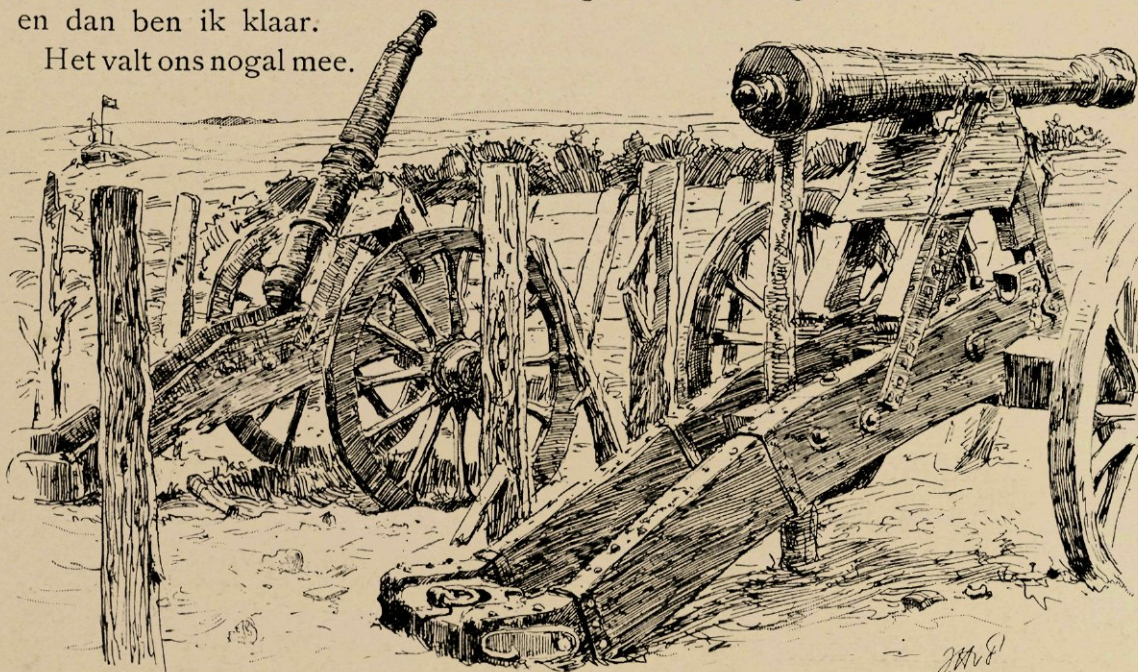
„Heb je gewaarschuwd, dat er een bok nodig is voor dat gedemonteerde kanon?”

„Jawel, luitenant. Ik zou hier blijven om het doel te herstellen.”

„Vooruit dan maar.”

Ik ga met den sergeant naar de doelbatterij; den kanonnier zend ik met mijn bagage naar mijn tent. Ik moet nu nog de uitwerking van het vuur noteeren, en dan ben ik klaar.

Het valt ons nogal mee.

Dat ééne gedemonteerde kanon hangt in zeer onzeker evenwicht tusschen de zijwangen der oude affuit.

Dat ééne gedemonteerde kanon hangt in zeer onzeker evenwicht tusschen de zijwangen der oude affuit. De planken-bedienings-manschappen hebben er leelijk van langs gehad, ze liggen door mekaar heengesmeten, verminkt en doorboord. De stukscommandant is deerlijk gehavend, het linkerbeen is van het lichaam afgescheurd, de romp is op verscheidene plaatsen doorboord met onregelmatige kantige gaten; overal liggen gele, scherpe splinters.

Bij een ander stuk staat de stukscommandant nog onverlet achter zijn vuurmond, kranig en onvervaard; van twee der bedieningsmanschappen is de kop weggeschoten. Een paar schanskorven van het binnentalud zijn weggeslagen, en liggen tegen den grond, bedolven onder het zand, dat uit de bres is nagestort. Het plongée en de kuil zijn overdekt met trechters van aangeslagen en gesprongen granaten, half gevuld weer door het teruggevallen, losliggende zand.

Ik teeken die trechters in mijn boekje aan, ligging, wijde en diepte; de nieuw geslagen wonden worden geteld en aangestreeken met zwarte verf, en ik kan mijn terugmarsch naar het kamp aantreden.

Overal in de hei is men nu in de weer.

Van uit de batterijen in de nulpunten der rooilijnen deboucheeren troepjes werkers, die de geschonden doelen gaan herstellen. Voor, rechts en links, kruipen die troepjes menschjes over de hei, de hei in; een paar afzonderlijke zwarte figuurtjes zijn officieren, die hun doel gaan opnemen.”